

mise organisovaná u ústředního úřadu ve smyslu § 100 lit. b) služ. pragm. příslušnou k tomu, aby rozhodla o potvrzení suspense st-le s úřadu a o snížení jeho služebních požitků.

Nař. rozhodnutí obsahující tyto výroky bylo však vydáno úřadem zcela jiným, jenž, jak z odvodního spisu jest patrné, vydal rozhodnutí jako disciplinární komise první stolice ve smyslu § 100 lit. a) služ. pragm., tedy jako orgán, jemuž podle toho, co svrchu bylo uvedeno, nepřísluší ohledně státního úředníka VI. hodn. třídy v disciplinárních věcech žádná kompetence.

Bylo tudíž nař. rozhodnutí vydáno úřadem absolutně nepříslušným, trpí proto absolutním zmatkem a nelze je vůbec pokládati za úřední akt ve smyslu platného právního řádu.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se nss mohl zabývat meritem stížnosti.

Č. 1308.

Úředníci státní (Slovensko): Obecní a obvodní notáři, ustanovení podle uher. zákonů před 28. říjnem 1918, mohou se státi státními úředníky podle zákona ze dne 22. ledna 1920 č. 211 sb. z. a n. jen, když byli jimi výslovně jmenováni ministrem vnitra. Byli-li jmenováni teprve po 1. srpnu 1920, ač žádost podali včas dříve, má to jen význam, že jmenování jejich má účinnost již od 1. srpna 1920. Tento názor nelze potírati ani poukazem na mezinárodní ujednání učiněné v Římě mezi zúčastněnými státy stran nakládání s úředníky býv. Rakouska a Uherska.

(Nález ze dne 21. dubna 1922 č. 5394.)

Prejudikatura: nál. č. 1142.

Věc: Eugen R. ve Zl. M. (adv. Dr. P. Rezsuchy ze Seredu) proti ministerstvu vnitra o nepřevzetí do státní služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž byl od roku 1891 ve službě notářské, naposledy ve Zl. M., žádal za definitivní jmenování notářem. Této žádosti nebylo nař. rozhodnutím ministerstva vnitra vyhověno. — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

St-l vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost proto, poněvadž podle jeho názoru, jelikož byl notářem již před vydáním zákona č. 211/20, zastával svůj úřad dne 15. dubna 1920, kdy zákon nabyl účinnosti, a podal žádost za převzetí podle § 5 zák., stal se od 1. srpna 1920 mocí zákona i bez výslovného převzetí úředníkem státním republiky čsl.

Názor tento neodpovídá zákonu. Jak nss již v nálezech ze dne 27. ledna 1922 č. 1023 (Boh. č. 1142) a j. blíže odůvodnil (na kteréžto nálezy se po rozumu § 44 jedn. ř. poukazuje), nastala zákonem ze dne 22. března 1920 č. 211 sb. z. a n. a vl. nařízením ze dne 4. června 1920 č. 383 sb. z. a n. v právním postavení obecních a obvodních notářů změna potud, že úřady tyto ode dne 1. srpna 1920 obstarávají toliko státní úředníci podle tohoto zákona ustanovení; dřívější notáři pak mohou se státi státními úředníky ve smyslu tohoto zákona a nařízení jenom potud, pokud byli ministrem vnitra jmenováni; že toto právo jmenovací je plně vyhrazeno

ministrowi, plyne z výslovného znění první věty § 4 zákona (... notáře jmenuje ministr vnitra) ve spojení s §§ 5, 6 a 7 zákona, kde uloženo (§ 5) dosavadním notářům, aby podali do určité lhůty »žádost za ustanovení notářem«, kde se dále stanoví (§ 6), že o notářích, žádost v čas nepodavších, se má za to, že místa dosavadního se dobrovolně vzdali a kde stanoví se konečně (§ 7), kterak jest naložiti s těmi, kteří žádost sice podali, avšak ustanovení nebyli; dále § 4 provád. nař. č. 383/20, který výslovně praví, že o žádostech za ustanovení notářem rozhoduje ministr vnitra podle volného uvážení.

Stížnost snaží se dovoditi z dalšího předpisu uvedeného § 4, že »ustanovení notářů stane se nejpozději ke dni 1. srpna 1920«, že dosavadní notáři, kteří žádost podali, tímto dnem mocí zákona — i bez ustanovení — státními úředníky se stali; avšak činí tak neprávem, neboť předpis tento toliko stanoví, že oni dosavadní notáři, kteří ministrem budou jmenováni, jmenování budou — ne-li od dřívějšího termínu — tedy alespoň od 1. srpna 1920, t. j. že jmenování jejich třebaš ministrem provedeno bude teprve později, bude — až bude provedeno — míti účinnost od 1. srpna 1920, t. j. od onoho dne, od kterého službu notářskou mohou zastávat již jenom úředníci státní.

Pokud zástupce stížnosti při veřejném ústním líčení snažil se dovoditi opak z vl. nař. ze dne 12. října 1920 č. 572 a 573 sb. z. a n., nemohl soud vývody jeho uznati důvodnými, poněvadž i uvedenými nařízeními bylo toliko stanoveno, jak bude uloženo co do zařazení do postupových skupin a co do započtení let s notáři podle zákona č. 211/20 ustanovenými.

Z uvedeného plyne, že shora vytčené výtky nezákonnosti jsou bezdůvodné.

Při veřejném ústním líčení poukázal zástupce stížnosti na to, že nař. rozhodnutí odporuje dle jeho názoru jednak zásadám mravnosti a ekvity, jednak mezinárodním ujednáním učiněným v Římě mezi zúčastněnými státy stran nakládání s úředníky bývalého Rakouska a Uherska.

Námítky ty neuznal soud důvodnými; neboť nss jest podle svého, zákonem vytčeného úkolu toliko povolán, aby zkoumal zákonitost rozhodnutí; pokud pak jde o zmíněné mezinárodní ujednání, nemůže se toto ujednání dotýkati zákonitosti nař. rozhodnutí, vydaného před účinností onoho ujednání, nehledě ani k tomu, že ono ujednání není dosud součástí vnitrostátního právního řádu, a nehledě také ani k otázce, může-li vůbec jednotlivý občan odvozovati pro sebe nějakých práv z úmluv mezi státních. — — — —

Stížnost jest tudíž bezdůvodnou.

Č. 1309.

Obecní jmění: Nadřízený úřad samosprávný může v případech § 97, odst. 4 česk. ob. zřiz. zrušiti usnesení obce i po delším čase, nebylo-li mu dříve ke schválení předloženo.

(Nález ze dne 21. dubna 1922 č. 5500.)

V ě c: Josef H. ve V. Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran propachtování obecní louky.